PRÁCE komentuje

I sklidit - i odvézt

Objemných krmiv není nikdy nazbyt, a zejména ne v takovém extrémním roce, jako je letošní. Květnová a červnová vedra sice přála sušení sena jako málokdy, což se příznivě odrazí v kvalitě krmiv, určených pro zimní období, ale na druhé straně si vyžádala daň — a ne malou — pokud jde o celkové množství píce z prvních sečí. To s největší pravděpodobností poznamená i celkovou výši hektarových výnosů vojtěšek, jetelů a lučního sena. Ve srovnání s plánem bude v mnoha zemědělských podnicích nižší.

Z tohoto pohledu je nutné přistupovat i ke sklizni zatravněných ploch, nepatřících zemědělským podnikům, a porostů, které nejsou dost dobře přístupné pro běžnou mechanizaci a vyžadují ruční sklizeň. Není jich málo — přes sto tisíc hektarů. Organizaci jejich sklizně si vzaly společně na starost národní výbory a organizace Národní fronty. Uzavřely závazek, že z nich letos vyrobí 110 tisíc tun sena, které bude značným přínosem pro krmení hospodářských zvířat. Jen Český myslivecký svaz si například dal cíl usušit z těchto ploch deset tisíc tun sena pro zemědělské podniky. S příkladnou aktivitou přišli i členové SSM, Svaz zahrádkářů a členové dalších společenských organizací i ostatní občané.

Máme dost příkladů, svědčících o tom, že tyto cenné závazky nezůstávají pouze na papíře, ale že se proměňují ve skutečnost. Například do svazácké akce „Louky, pastviny — velká rezerva" se v Jihočeském kraji zapojilo přes tři tisíce mladých lidí, kteří už před příchodem posledních dešťů měli na svém brigádnickém kontě kolem sta tun sena. Svazáci z podniku Silon v Plané nad Lužnicí pokosili všechny palouky v areálu svého závodu a získali tak přes tři tuny kvalitního sena. Mají tedy svůj podíl na tom, že zatím nakoupili v jižních Čechách přibližně třikrát tolik sena než ve stejnou dobu loni. Jeden z nejvyšších závazků si dali Severočeši. Celkem chtějí ručně sklidit 24 tisíce tun sena, z toho například na Děčínsku 5300 tun, na Liberecku 4950 tun, a tak by bylo možné jmenovat další.

Přesto, že stovky příkladů svědčí o velké aktivitě našich občanů, nedá se říci, že by už všechny meze, příkopy, sportovní hřiště a další zatrávněné plochy byly posečené. Ještě stále jich dost čeká, až přijdou brigádníci s kosami a trávu sklidí. Teď, kdy začíná čas dovolených a prázdnin, by měli přiložit ruku k tomuto společnému dílu také studenti, majitelé chat, chalup, rekreanti ROH a všichni ostatní. S větší důsledností by měly dbát na sklizeň trávy také závodní a dílenské výbory ROH, organizovat sobotní a nedělní brigády k tomuto účelu, a tak přispět, aby nic z toho co narostlo, nezůstalo bez užitku. Společnost požaduje stále více masa, mléka a mléčných výrobků. Je tedy povinností všech alespoň tímto způsobem přispět k výrobě základních produktů.

Zároveň jde i o to, aby vedle sklizně a sušení sena byl dobře promyšlený a organizovaný i jeho odvoz jak do skladů nákupní organizace, tak i do zemědělských podniků. Bylo by škoda, kdyby v závěru senoseče jakoukoliv liknavostí v tomto směru vznikly ztráty živin, tak potřebných pro zimní období.

(ha)

arcibiskup Tomášek 80

123179

KATOLICKÉ NOVINY č. 25 – 24. června 1979 – str. 1

Osmdesát let arcipastýře

Představují si v duchu mladého bohoslovce Tomáška v arcibiskupském semináři olomouckém, kam se rozhodl vstoupit r. 1918. Co jej vede, jak se zamýšlí nad budoucím povoláním, jak a kde bude sloužit Bohu a lidem? Je v něm kus poctivé moravské hroudy ze strany pradědičů z obojí strany. Je v něm po otci, učiteli, kus poctivého kantorského příkladu. Dokonalost jeho zrání upevňuje jasná matčina postava plná živé víry a obětavosti, záhy ovdovělá se šesti dětmi, o něž pečuje.

O čem sní, jak si může svůj život představovat mladý student tehdejšího Slovanského gymnázia (absolvovaného 1910—1918), po vojenské službě přesazený do zdí a učebny semináře? Z domova není uvyklý na pohodlí. Maminka to přece neměla nijak lehké, ale ze všeho se dostávala, poněvadž její síla byla ve víře. Neznala vůbec nic než povinnosti matky a vychovatelky, skutečná „žena statečná", jak o ní v Písmu čteme. Všichni se uskrovňují, vždyť obětavá matka chce, aby děti studovaly. A daří se jí to: kněz, učitelka, dva lékaři, profesor, ti všichni se matce svými výsledky odvděčují. Jestliže jim otec odešel ve 40. roce svého věku (1906), jeho odchod vynahrazuje dlouhý, požehnaný věk matčin 97 let.

Bohoslovecká studia končí svěcením. Jubilant je přijal 5. 7. 1922 z rukou arcibiskupa Dr. Antonína Cyrila Stojana. Záhy nato je novosvěcenci určeno první místo působení: nastupuje dráhu katechety na bývalé měšťanské škole v Olomouci-Pavlovicích, později, r. 1927 v Kelči u Hranic. Škola, další úsilí a snaha po zvyšování vědomostí neunikají pozornosti představených. Proto je r. 1934 povolán jako adjunkt pro pedagogiku a katechetiku na Cyrilo-Metodějskou bohosloveckou fakultu v Olomouci. Tam působí až do 17. listopadu 1939, kdy německou okupací byla zastavena činnost vysokých škol. Rok předtím získává na téže fakultě doktorát bohosloví. Pedagogická činnost pokračuje potom zase ve škole se současným pověřením inspektora náboženství v šesti okresech olomoucké arcidiecéze.

Dodnes je známa jeho neúmorná píle. Psal do odborných časopisů a byl redaktorem katechetické hlídky ve „Vychovatelských listech". Teprve po těžkých válečných letech vrací se znovu na obnovenou fakultu, [illegible] se na svůj obor a r. 1947 je jmenován mimořádným profesorem pro pedagogiku a katechetiku. V tomto úřadě organizuje a řídí na fakultě katechetické kursy. Píše a vydává odborné monografie, které mu získávají jméno. Dosud vyšlo celkem 25 jeho knižních publikací z oboru teologie, pedagogiky a pro sebevýchovu mládeže. Zvlášť důležitým dílem je jeho „Pedagogika" a „Katolický katechismus", který byl několikrát vydán ve vysokém nákladu.

Sledujeme-li co bylo řečeno, není se ani co divit, že 1949 jmenuje jej papež titulárním biskupem s posláním světícího biskupa pro arcidiecézi olomouckou: 14. října je konsekrován. Oslaví tedy letos také 30 let biskupského svěcení!

Ubíhá čas. Dne 18. února 1965 je jmenován apoštolským správcem pražské arcidiecéze. Školu, farnost vyměňuje za rozsáhlé církevní území. Přichází do oblastí, s níž se musí seznamovat.

Papež Jan XXIII. svolává všeobecný Koncil. Každý biskup dostává pozvání a biskup Tomášek má účast na všech jeho zasedáních. Takový koncil není běžná záležitost. Být na něm, mít účast na rozhodování, je nejen zvláštní čest, ale i závažný úkol spoluutvářet další budoucnost celé všeobecné církve. Náš jubilant pronáší na něm pět diskusních příspěvků, z nichž si cení jeho myšlenek zvlášť pravoslavní bratří.

A uzrává další naplnění životního určení dosavadního správce arcidiecéze. Dne 24. května 1976 je Pavlem VI. vyhlášen „in pectore" — zatím tedy jen v srdci papežově — kardinálem. K veřejnému jmenování dochází pak nato, a na samotném závěru téhož roku 1977 přichází jmenování pražským arcibiskupem (30.12.). Tak se dovršuje řada církevních poslání od katechety až po kardinála-arcibiskupa. Mohl snad o tom mladý bohoslovec snít? Snad právě proto, že to nehledal, dostalo se mu všeho.

Jen letmo jsme prošli dlouhý jubilantův věk — velký a vzácný dar, který není každému dán. Zbývá ještě projev přání, podstatný důvod všech předcházejících řádků: Přejeme a vyprošujeme dobro, blaho, zdraví, pokoj do dalších let v síle Toho, od něhož dostal milost ke konání apoštolského poslání (Řím 1, 5).

Až bude kardinál-arcibiskup číst tyto řádky, jak ho znám, klidně odpoví nám všem slovy Apoštola: Mohu-li čekat trochu láskyplného povzbuzení, je-li u vás trocha srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že vás bude všechny pojít jedna láska, že se všichni vynasnažíte abyste prospívali druhým (Fil 2, 1—4). A pak Bůh, dárce pokoje, bude s námi!

FRANTIŠEK VANĚK